
Mere om Ræve

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Mere om Ræve

4

Mere om Ræve

Mere om Ræve

Mere om Ræve
Af Kaj Munk
Nat.d.30.10.38[1]

I SKAL HAVE endnu et Jagtbrev om Agerhønsene, for Jagten paa de kære, brune Markputter er en ganske anden nu, i Slutningen af Oktober, lige før Jagtens Ophør, end da den begyndte, i de meget skønne Dage i September. Men i Gaar havde jeg igen en pragtfuld Ræveoplevelse, den skal vi have, mens den er frisk, saa gemmer vi Agerhønsene til næste Søndag, de kan nok holde sig, nu det er saa køligt i Vejret.

- Altsaa, kære Læser, skønne Læserinde, vi begiver os ud til de graa Klitter og gør Holdt ved den lille lave, forblæste Fyrreplantage, som alle Læsere af min "Liv og glade Dage" er fortrolige med, Johan fra æ Havbjerges Plantage. Saa kender De den.

Hønehunden Fylla er med, for hvis der skulde være en Snæppe, og Støverhunden Knold er med, for hvis der skulde være en Ræv. Og det er der. Endnu inden jeg er naaet ud af Bilen - ja, har De kendt Mage? - er Knold forsvundet ind i Træerne, om det er tilladt at smigre de kuede og klippede Grandværge med saa stort et Navn, og er i fuld Gang med lydeligt at rense Røsten i nogle hæse Udbrud, der betyder saa meget som: "Jeg lugter den Røde." Som en Pil er jeg henne ved, hvor Vejen gaar ind i Plantagen, borer mig ind i en Gran, saa jeg er saa nogenlunde usynlig, kommanderer Fylla i Dæk ved mine Fødder og vandler mig til et dirrende Sansbundt.

Knold og hans "Fører", om det gaar an at sige saa, har været en Vending helt nede ved Vesterhavet og er nu paa Vej ind i Dværgekoven igen. "Ræv, Ræv, Ræv!" skælder og smælder Hunden, "Ræv, Ræv, Ræv!" Som en Symaskine, der lader Vejen rulle hen under sig, Skrig i Skrig. Nærmere ved mig, nu helt nær, ak, der flammer han ude paa Vejen, rød som et Helvedbaal, Bøssen tordner og tordner igen, hvorfor rammer den dog ikke? Nu sætter han lige ned ad Vejen, oh, der er en Evighed at skyde i, men hvad nytter det, naar Bøssen er tom? Saa drejer han skarpt ind mellem Buskene, men hvorfor kommer han ikke op over Klitten? Jeg holder hidsigt Udkig, Knold kommer smældende, taber Sporet inde i det smalle Træbælte, finder det igen og sætter drønende op over den højeste Klit. Jamen, jamen... jeg er een Maaben: Mikkell er jo ikke gaaet op over Klitten.

- Saa driver Knold i en halv Time, ned langs Fjorden, tilbage op i Havbjergene, og min Sandten - o Salighed! - ind i Plantagen igen, men ak! atter ud af den i en Lavning, op over Klitterne, langs med Bjergryggen, snart paa den ene Side af den og snart paa den anden. Og pludselig kommer Ræven til Syne over Hovedet paa mig. Men var han før helvedrød, er han nu sort som den Lede selv. Aha! dér fik vi Forklaringen; der har været to Ræve i Tykningen, den sorte er rendt, da Skuddene gjaldede efter den røde, og den røde er rendt, da jeg maabende vendte mig efter Støveren, der inde i Krattet har forvekslet de tos Spor.

Mine kære Læsere, gid de dog allesammen havde staaet ved min Side og set dette Fabeldyr, der tonede frem oppe i Himlen og altsaa som sagt lignede den uhimhelske selv. Aldrig har jeg set Mage til Ræv. Næsten ulvestor var han og lodden over hele Personen, som var han et Pindsvin i Overstørrelse, bare at Piggene var Uld. Ja, han var da saa haaret og lodden, at han knap kunde se ud af Øjnene, og han var saa fed og lad, at han knap nok gad flytte sig for Hunden. 3 Skridt ned ad Klitsiden satte han sig ned og gjorde sig det mageligt. Jeg vurderede Afstanden - 70 Alen - haabløst. Saa kom Knold og bjæffede ham op igen. Ned og ind mellem Træerne garnnøglede han sig, Hønsehunden glemte al Opdragelse og dansede rundt paa Gangen, hvor han skulde komme ud - og hvor han omsider ogsaa kom ud, selvfølgelig i modsat Ende af, hvor jeg skælvende stod og holdt mit Vejr; veltilpas satte han sig ned midt paa Gangen og kiggede sig lidt om med Ivar Schmidtske Halsbevægelser, rejste sig saa og trissede med fede Folks gemytlige Værdighed vestpaa - ad Strandkanten til.

Kaj Munk.